

ព្រះរាជក្រម

នស/រកម/០១០៦/០០៤

យើង

**ព្រះករុណាព្រះបាទសម្តេចព្រះបរមនាថ នរោត្តម សីហមុនី
សមានភូមិជាតិសាសនា រក្ខតខត្តិយា ខេមរារដ្ឋរាស្ត្រ ពុទ្ធិន្ទ្រាធរាមហាក្សត្រ
ខេមរាជនា សមូហោភាស កម្ពុជឯករាជរដ្ឋបូរណសន្តិ សុភមង្គលា សិរីវិបុលា
ខេមរាស្រីពិរាស្ត្រ ព្រះចៅក្រុងកម្ពុជាធិបតី**

- បានទ្រង់យល់រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានទ្រង់យល់ព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/០៧០៤/១២៤ ចុះថ្ងៃទី ១៥ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០០៤ ស្តីពីការតែងតាំងរាជរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានទ្រង់យល់ព្រះរាជក្រមលេខ ០២/នស/៩៤ ចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅនៃគណៈរដ្ឋមន្ត្រី
- បានទ្រង់យល់ព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/០១០៥/០០២ ចុះថ្ងៃទី ១៧ ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០៥ ដែលប្រកាស ឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការបង្កើតក្រសួងកិច្ចការនារី
- បានទ្រង់យល់សេចក្តីក្រាបបង្គំទូលថ្វាយ របស់សម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រីនៃរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជានិងរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងកិច្ចការនារី

ប្រកាសឱ្យប្រើ

ច្បាប់ស្តីពីការអនុម័តយល់ព្រម ឱ្យព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាចូលជាភាគី នៃពិធីសារស្តីពីការទប់ស្កាត់បង្ក្រាប និងដាក់ទណ្ឌកម្ម ការជួញដូរមនុស្ស ជាពិសេសស្ត្រី និងកុមារដែលបំពេញបន្ថែមលើអនុសញ្ញារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ស្តីពីការប្រឆាំងបទឧក្រិដ្ឋកម្មឆ្លងដែនដែលមានអង្គការចាត់តាំង ដែលរដ្ឋសភាបានអនុម័ត កាលពីថ្ងៃទី ២៥ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៥ នាសម័យប្រជុំរដ្ឋសភាលើកទី ៣ នីតិកាលទី ៣ និងដែលព្រឹទ្ធសភាបានអនុម័តយល់ស្របលើទម្រង់ និងគតិនៃច្បាប់នេះទាំងស្រុងកាលពីថ្ងៃទី ០៨ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០០៥ នាសម័យប្រជុំពេញអង្គ លើកទី ១០ នីតិកាលទី ១ ដែលមានសេចក្តីទាំងស្រុងដូចតទៅនេះ :

**ច្បាប់
ស្តីពី**

**ការអនុវត្តយល់ព្រមឱ្យព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាចូលជាភាគីនៃពិធីសារស្តីពី
ការធានាស្តាប់ បង្គោល និងដាក់ទណ្ឌកម្ម ការជួញដូរមនុស្ស ជាតិសេសស្ត្រី
និងកុមារដែលបំពេញបន្ថែមលើអនុសញ្ញារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិ
ស្តីពីការប្រឆាំងបទល្មើសជួញដូរមនុស្សដែលបានអនុម័តនៅ**

មាត្រា ១._

អនុម័តយល់ព្រមឱ្យព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ចូលជាភាគីនៃពិធីសារស្តីពីការទប់ស្កាត់
បង្គោល និងដាក់ទណ្ឌកម្ម ការជួញដូរមនុស្ស ជាតិសេសស្ត្រីនិងកុមារ ដែលបំពេញបន្ថែមលើ
អនុសញ្ញារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីការប្រឆាំងបទល្មើសជួញដូរមនុស្សដែលបាន
អង្គការចាត់តាំង ដែលអនុម័តដោយមហាសន្និបាតអង្គការសហប្រជាជាតិក្នុងសម័យប្រជុំ
លើកទី ៥៥ តាមសេចក្តីសម្រេចលេខ ៥៥/២៥ ចុះថ្ងៃទី ១៥ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០០ នៅទីក្រុង
ញូវយ៉ក ហើយដែលព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាបានចុះហត្ថលេខាចូលជាភាគី នាថ្ងៃទី ១១ ខែ
វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០១ ដូចមានអត្ថបទទាំងស្រុងភ្ជាប់មកជាមួយនេះ ។

មាត្រា ២._

រាជរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវបន្តរាល់នីតិវិធីដើម្បីអនុវត្តពិធីសារ
នេះ ។

ធ្វើនៅព្រះបរមរាជវាំងរាជធានីភ្នំពេញថ្ងៃទី ១៨ ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០៦

ពស.០២០៦.០២២ ព្រះហស្តលេខា និងព្រះរាជលញ្ឆករ
នរោត្តម សីហមុនី

បានយកសេចក្តីក្រាបបង្គំទូលថ្វាយ
សូមឡាយព្រះហស្តលេខាព្រះមហាក្សត្រ

នាយករដ្ឋមន្ត្រី
ហត្ថលេខា
ហ៊ុន សែន

បានជម្រាបជូនសម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រី
រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងកិច្ចការខាងក្រៅ
ហត្ថលេខា
អ៊ុន គន្ធានាថី

ពិធីសារដើម្បីធ្វើការឧបស្កាន់ បច្ច្រាប និង ការដាក់ទណ្ឌកម្ម
លើការជួញដូរមនុស្សជាតិសេស លើស្ត្រី និង កុមារ
និងការបំពេញបន្ថែមនូវអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិ
ប្រឆាំងទៅនឹងបទឧក្រិដ្ឋកម្មក្នុងតំបន់ដែលបានចាត់តាំងឡើង

អត្ថបទដែលដកស្រង់ពីម្យ៉ាងដើម ការចតបង្គាប់នេះត្រូវបាន
បញ្ជាក់អះអាងដោយអគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិ
និងត្រូវបានគេចេញផ្សាយនៅពេលក្រោយ

អង្គការសហប្រជាជាតិ
2000

**ពិធីសារដើម្បីធ្វើការទប់ស្កាត់ បច្ច្រាប និង ការដាក់ទណ្ឌកម្ម
លើការជួញដូរមនុស្សជាតិសេស លើស្ត្រី និង កុមារ
និងការបំពេញបន្ថែមនូវអនុសញ្ញាអន្តរជាតិសហប្រជាជាតិ
ប្រឆាំងនឹងបទឧក្រិដ្ឋកម្មអន្តរជាតិដែលបានចាត់តាំងឡើង**

បុព្វកថា

បទដ្ឋានសហជីវករណ៍នៃពិធីសារនេះ

ការប្រកាសនូវសកម្មភាពដ៏មានប្រសិទ្ធភាពដើម្បីការពារ ហើយនិងប្រយុទ្ធប្រឆាំងទៅនឹងការជួញដូរមនុស្សជាតិ-សេសស្ត្រី និងកុមារ តម្រូវឱ្យមានការដោះស្រាយយ៉ាងទូលំទូលាយជាលក្ខណៈអន្តរជាតិ នៅតាមបណ្តាប្រទេសដើមការឆ្លងកាត់ និងគោលដៅ ដោយរាប់បញ្ចូលទាំងបណ្តាវិធានការមួយចំនួនដើម្បីទប់ស្កាត់នូវអំពើជួញដូរមនុស្ស ការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអ្នកជួញដូរមនុស្ស ហើយនិងការការពារជនរងគ្រោះពីការជួញដូរនេះ ដោយរាប់បញ្ចូលទាំងកិច្ចការពារសិទ្ធិរបស់ពួកគេដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ជា លក្ខណៈអន្តរជាតិ ។

ទទួលខុសត្រូវនូវការពិត បើទោះបីជាមានអត្ថិភាពផ្សេងៗគ្នានៃការគ្រប់គ្រង ថែរក្សា ឯកសារច្បាប់ជាលក្ខណៈអន្តរជាតិក៏ដោយ ក៏ត្រូវតែអនុវត្តនូវរាល់បណ្តាវិធានការដើម្បីប្រឆាំងលើការជួញដូរមនុស្ស ជាតិសេសស្ត្រី និងកុមារ ដែលមិនទាន់មានឯកសារច្បាប់ជាទូទៅណាមួយដែលប្រឈមមុខកាន់កាប់នៃការជួញដូរមនុស្សនៅឡើយ ។

ទាក់ទិនទៅនឹងឯកសារច្បាប់ដែលមិនទាន់មានគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ រាល់ជនទាំងឡាយណាដែលទទួលរងនូវអំពើជួញដូរ និងមិនត្រូវបានការពារដោយបានពេញលេញនៅឡើយ ។

ការរំលឹកឡើងវិញនូវសេចក្តីសម្រេចចិត្តរបស់សន្និបាតអង្គការសហប្រជាជាតិលេខ ៥៣/១១១ ចុះថ្ងៃទី ០៩ ខែ ១២ ឆ្នាំ ១៩៩៨ ដែលមហាសន្និបាតបានសម្រេច បង្កើតឡើងនូវអន្តររដ្ឋាភិបាលដោយមិនទាន់បានកំណត់នូវគណកម្មាធិការសិទ្ធិមនុស្សក្នុងគោលបំណងពិភាក្សាអោយបានល្អិតល្អន់ ទូលំទូលាយ នូវអនុសញ្ញាអន្តរជាតិប្រឆាំងទៅនឹងបទឧក្រិដ្ឋកម្មអន្តរជាតិដែលបានចាត់តាំងឡើង និងធ្វើការពិភាក្សាយ៉ាងល្អិតល្អន់រវាងគ្នាទៅវិញទៅមកជាអន្តរជាតិ ដើម្បីប្រឈមមុខទៅនឹងការជួញដូរស្ត្រី និងកុមារ ។

ជឿជាក់ថាការបំពេញបន្ថែមនូវអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិ ប្រឆាំងទៅនឹងបទឧក្រិដ្ឋកម្មអន្តរជាតិដែលបានចាត់តាំងឡើង ជាមួយនិងឯកសារច្បាប់អន្តរជាតិក្នុងកិច្ចការពារ ទប់ស្កាត់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មដល់ការជួញដូរមនុស្សជាតិសេសស្ត្រី និងកុមារ និងមានផលប្រយោជន៍ក្នុងកិច្ចការពារ ព្រមទាំងប្រយុទ្ធប្រឆាំងទៅនឹងបទឧក្រិដ្ឋនោះ ។

បានព្រមព្រៀងគ្នាដូចខាងក្រោមនេះ៖

I. បទបញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១

ការទាក់ទិនជាមួយនិងអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិប្រឆាំងទៅនឹងបទឧក្រិដ្ឋកម្មអន្តរជាតិដែលបានចាត់តាំងឡើង៖

- ១- ការបំពេញបន្ថែមនូវអនុសញ្ញារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិនៃពិធីសារនេះប្រឆាំងទៅនឹងបទឧក្រិដ្ឋកម្មអន្តរជាតិដែលត្រូវបានបកស្រាយរួមគ្នាជាមួយនិងអនុសញ្ញា ។
- ២- រាល់បទបញ្ញត្តិនៃអនុសញ្ញានឹងមានប្រសិទ្ធភាពដោយមានការផ្លាស់ប្តូរសមស្របទៅនឹងពិធីសារនេះចុះត្រាតែត្រូវបានគេចែងក្នុងនេះ ។

៣- រាល់បទល្មើសដែលបានបង្កើតឡើងដោយអនុលោមទៅតាមមាត្រា ៥ នៃពិធីសារនេះនឹងត្រូវបានចាត់ទុកថាជាបទល្មើសដែលបានបង្កើតឡើងដោយយោងទៅតាមអនុសញ្ញាខាងលើ ។

មាត្រា ២

គោលបំណងនៃសេចក្តីថ្លែងការ

គោលបំណងនៃពិធីសារនេះគឺ៖

- a- ការការពារ និងប្រយុទ្ធប្រឆាំងទៅនឹងការជួញដូរមនុស្ស ជាពិសេសយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងសំខាន់ទៅលើស្ត្រី និងកុមារ ។
- b- ការការពារ និងជួយដល់ជនរងគ្រោះដោយសារការជួញដូរ សំខាន់ត្រូវគោរពនូវសិទ្ធិរបស់ពួកគេអោយបានពេញលេញ ហើយនិង
- c- ជម្រុញនូវកិច្ចសហប្រតិបត្តិការក្នុងចំណោមបណ្តារដ្ឋដែលជាសមាជិក ដើម្បីប្រឈមមុខទៅនឹងបញ្ហាទាំងនោះ

មាត្រា ៣

ការប្រើប្រាស់ទូរស័ព្ទស័ក្តិ

សម្រាប់គោលបំណងនៃពិធីសារនេះ៖

a- អំពើជួញដូរមនុស្ស គឺសំដៅទៅលើ ការជ្រើសរើសសមាជិកកម្ម ការដឹកជញ្ជូន ការផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែងសំចត ឬក៏ទទួលអោយមនុស្សចូលដោយតាមមធ្យោបាយតំកល់កំហែង ឬការប្រើប្រាស់កម្លាំងឬក៏បែបបទនៃការបង្ខំបង្ខំផ្សេងទៀតនៃការចាប់ជំរិត រារាំងបង្ខំ ការឆោត ការប្រើអំណាចដោយរំលោភបំពាន ឬក៏ការធ្វើអោយមានការឈឺចាប់ ឬក៏ការផ្តល់អោយ ឬក៏ទទួលនូវការចំណាយ ឬអត្ថប្រយោជន៍ ដើម្បីសម្រេចនូវការយល់ព្រមនៃមនុស្សណាម្នាក់ដែលមានការដែលមានការត្រួតពិនិត្យទៅលើមនុស្សម្នាក់ផ្សេងទៀតក្នុងគោលបំណងធ្វើអាជីវកម្ម ។ ការធ្វើអាជីវកម្មរាប់បញ្ចូលទាំងផ្នែកអប្បបរមានៃការធ្វើអាជីវកម្មលើស្ត្រីពេស្យា និងស្ត្រីផ្សេងទៀត ឬបែបបទដទៃទៀតនៃការធ្វើអាជីវកម្មលើផ្លូវភេទដោយចាប់បង្ខំលើកម្លាំងពលកម្ម ឬសេវាកម្ម ទាសភាព ឬការប្រព្រឹត្តនោះប្រហាក់ប្រហែលទៅនឹងទាសភាព សេវាភិក្ខុឬក៏ការផ្លាស់ប្តូរសិរីរាង ។

b- ការព្រមព្រៀងនៃជនរងគ្រោះដោយការជួញដូរមនុស្ស មានគោលបំណងធ្វើអាជីវកម្មដែលបានកំណត់ទុកក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌ (a) នៃមាត្រានេះនឹងមិនទាក់ទងទៅនឹងមធ្យោបាយណាមួយដូចបានកំណត់ក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌ (a) ដែលបានប្រើប្រាស់ ។

c- ការជ្រើសរើសសមាជិកកម្ម ការដឹកជញ្ជូន ការផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែងសំចត ឬបង្កាន់ដៃក្មេងចូលក្នុងគោលបំណងធ្វើអាជីវកម្ម និងត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការជួញដូរមនុស្ស ទោះបីជាករណីនេះមិនមានជាប់ពាក់ព័ន្ធចូលក្នុងមធ្យោបាយណាមួយដូចដែលបានកំណត់ទុកក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌ (a) នៃមាត្រានេះ ។

d- កុមារ គឺសំដៅទៅលើមនុស្សណាម្នាក់ដែលមានអាយុក្រោម ១៨ ឆ្នាំ ។

មាត្រា ៤

វិសាលភាពនៃការស្នើសុំ

ពិធីសារនេះនឹងត្រូវអនុវត្ត លើកលែងតែមាត្រាដែលគ្មានចែងក្នុងនេះ ដើម្បីធ្វើការការពារ ការស៊ើបអង្កេត និងការកាត់ទោស នៃបទល្មើសទាំងឡាយដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអនុលោមទៅតាមមាត្រា ៥ នៃពិធីសារនេះដែលបទល្មើសទាំងអស់នោះគឺជាការឆ្លងដែនតាមចម្លងភាពជាប់ពាក់ព័ន្ធទៅនឹងក្រុមឧក្រិដ្ឋជនដែលបានចាត់តាំងឡើងមួយក៏ដូចជាការការពារនូវជនរងគ្រោះនៃបទល្មើសទាំងនេះ ។

មាត្រា ៥

បទឧក្រិដ្ឋភាពបទល្មើស

១-រដ្ឋនីមួយៗជាសមាជិកត្រូវតែអនុវត្តច្បាប់នេះ និងមានវិធានការផ្សេងទៀតដែលចាំបាច់ ដើម្បីបង្កើតជាបទល្មើសឧក្រិដ្ឋដូចមានកំណត់ក្នុងមាត្រា ៣ នៃពិធីសារនេះ នៅពេលដែលត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយចេតនា ។

២-រដ្ឋនីមួយៗត្រូវតែអនុវត្តច្បាប់នេះ និងមានវិធានការផ្សេងទៀតដែលចាំបាច់ដើម្បីបង្កើតឡើងនូវបទល្មើសឧក្រិដ្ឋ ។

a-ប្រធានបទចំពោះទស្សនៈជាមូលដ្ឋាននៃប្រព័ន្ធច្បាប់របស់ខ្លួនមានបំណងដើម្បីប្រព្រឹត្តនូវបទល្មើសដែលបានបង្កើត ឡើងដោយអនុលោមទៅតាមកថាខ័ណ្ឌ ១ នៃមាត្រានេះ ។

b-ការចូលរួមសមគំនិតក្នុងបទល្មើសមួយដែលបានបង្កើតឡើងដោយអនុលោមទៅតាមកថាខ័ណ្ឌ ១ នៃមាត្រានេះ ហើយនិង

c-ការចាត់តាំង ឬការចាត់ចែងនូវជំនាញទាំងឡាយណាផ្សេងទៀតអោយប្រព្រឹត្តនូវបទល្មើសមួយដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយយោងទៅតាមកថាខ័ណ្ឌ ១ នៃមាត្រានេះ ។

II-ការការពារជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស

មាត្រា ៦

ការជួយសង្គ្រោះ និងការការពារជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សមុនពេលចាប់

១-នៅក្នុងករណីដែលសមស្រប ហើយនិងវិសាលភាពដែលអាចប្រព្រឹត្តទៅបាននូវច្បាប់របស់ប្រទេសរៀងៗខ្លួន រដ្ឋនីមួយៗត្រូវការការងារដោយឡែកនិងអត្តសញ្ញាណរបស់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរ រាប់បញ្ចូលទាំងការទំនាក់ទំនងទៅវិញទៅមក តាមការបង្កើតឡើងនូវទម្រង់ការច្បាប់ដែលទាក់ទងទៅនឹងការជួញដូរដែលគួរអោយទុកចិត្តបាន ។

២-រដ្ឋនីមួយៗដែលជាសមាជិកត្រូវតែធានានូវច្បាប់ក្នុងប្រទេសរបស់ខ្លួន ឬក៏ប្រព័ន្ធផ្ទៃក្នុងដែលមានវិធានការថា ផ្តល់ដល់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សទៅតាមករណីសមស្របដូចជា៖

a-ព័ត៌មានស្តីពីការទាក់ទងទៅនឹងតុលាការ និងទម្រង់ការផ្គត់ផ្គង់

b-ការជួយផ្តល់មធ្យោបាយ តាមទស្សនរបស់គេ ហើយនិងការទាក់ទងនោះនឹងត្រូវផ្តល់អោយព្រមទាំងពិនិត្យពិន័យទៅតាមដំណាក់កាលសមស្រប នូវទម្រង់បទឧក្រិដ្ឋប្រឆាំងទៅនឹងអ្នកប្រព្រឹត្តល្មើសក្នុងលក្ខណៈមួយដែលមិនធ្វើអោយប៉ះពាល់ដល់សិទ្ធិនៃកិច្ចការពារ ។

៣-រដ្ឋនីមួយៗជាសមាជិកត្រូវពិចារណានូវការអនុវត្តរាល់វិធានការ ដើម្បីផ្តល់អោយដល់ជនរងគ្រោះដែលរួចផុតពីអំពើជួញដូរមនុស្ស ទាំងផ្លូវចិត្ត ផ្លូវកាយ និងសង្គមរស់នៅ រួមមានទាំងករណីសមស្របនៅក្នុងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាមួយអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល និងបណ្តាអង្គការពាក់ព័ន្ធ ហើយនិងសង្គមស៊ីវិលផ្សេងទៀត និងជាពិសេសបទបញ្ញត្តិដែលមានចែងដូចខាងក្រោមនេះ ៖

a-មានទីលំនៅសមរម្យ

b-ការផ្តល់យោបល់ និងព័ត៌មានក្នុងករណីចាំបាច់នៃសិទ្ធិស្របច្បាប់របស់ពួកគេក្នុងភាសាមួយដែលជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរអាចយល់បាន ។

c-ជំនួយទាំងផ្នែកវេជ្ជសាស្ត្រ ហើយនិងផ្នែកសំភារៈ ហើយនិង

d-ផ្តល់នូវឱកាសអោយមានការធ្វើការងារ ការសិក្សា និងការបណ្តុះបណ្តាល

៤-រដ្ឋនីមួយៗជាសមាជិកត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការអនុវត្តបញ្ញត្តិនៃមាត្រានេះ អាយុ ភេទ និងសេចក្តីត្រូវការជា ចាំបាច់របស់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សខុសច្បាប់ ជាពិសេសតម្រូវការចាំបាច់របស់កុមារដោយរាប់បញ្ចូលទាំង ការស្នាក់នៅដ៏សមរម្យ ការអប់រំ និងការថែទាំ ។

៥-រដ្ឋនីមួយៗដែលជាសមាជិកត្រូវខិតខំខ្ពង់ខ្ពស់ ដើម្បីផ្តល់អោយនូវសុវត្ថិភាពផ្នែកផ្លូវកាយដល់ជនរងគ្រោះ ក្នុង ខណៈដែលពួកគេស្ថិតក្នុងបុរាណភាពទឹកដីរបស់ខ្លួន ។

៦-រដ្ឋនីមួយៗដែលជាសមាជិកត្រូវធានានូវប្រព័ន្ធច្បាប់ប្រទេសរបស់ខ្លួននូវរាល់វិធានការ ដែលផ្តល់ដល់ជនរង- គ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សទៅតាមលទ្ធភាពដែលអាចទទួលបាននូវប្រាក់សំណងចំពោះការខូចខាតពីការឈឺចាប់នេះ ។

មាត្រា ៧

ស្ថានភាពរបស់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សក្នុងរដ្ឋជាម្ចាស់ផ្ទះ

១-លើសពីនេះទៅទៀតដើម្បីចាត់វិធានការដែលទាក់ទងទៅនឹងមាត្រាទី ៦ នៃពិស័យនេះ រដ្ឋនីមួយៗ ជាសមាជិកត្រូវពិចារណាពីការអនុវត្តច្បាប់ ឬក៏រាល់វិធានការសមស្របដែលអនុញ្ញាតអោយជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញ ដូរមនុស្ស នៅតែនៅជាបណ្តោះអាសន្ន ឬជាអចិន្ត្រៃយ៍ នៅក្នុងបុរាណភាពដែលដើររបស់ខ្លួនទៅតាមករណីសមស្រប ។

២-ក្នុងការអនុវត្តនូវបទបញ្ញត្តិដែលបានចែងក្នុងកថាខ័ណ្ឌ ១ នៃមាត្រានេះរដ្ឋនីមួយៗជាសមាជិកត្រូវផ្តល់នូវ ការពិចារណាអោយសមស្របចំពោះកិច្ចការមនុស្សធម៌ និងក្តីមេត្តាអាល័យតាមស្រូវ ។

មាត្រា ៨

ការធ្វើមាតុភូមិនិមិត្តនៃជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរ

១-រដ្ឋដែលជាសមាជិកនៃជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សមានសញ្ជាតិរបស់ខ្លួន ឬក៏ជាមនុស្សដែលមានសិទ្ធិ ស្នាក់នៅជាអចិន្ត្រៃយ៍ នៅពេលដែលចូលទៅក្នុងបុរាណភាពទឹកដីរបស់រដ្ឋជាម្ចាស់ផ្ទះ ដែលជាសមាជិកត្រូវផ្តល់ភាពងាយ- ស្រួលនិងទទួលដោយធានានូវសុវត្ថិភាពដល់ជននោះ ហើយអោយការវិលត្រឡប់ជននោះដោយគ្មានពន្យារពេលអោយជ្រុល ហួសហេតុ ឬក៏មិនសមហេតុផល ។

២-នៅពេលដែលរដ្ឋមួយជាសមាជិក បញ្ជូនជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ត្រឡប់ទៅអោយរដ្ឋជាម្ចាស់ ដើមវិញដែលជាសមាជិកមួយទៀតដែលជនរងគ្រោះនោះ តាមសញ្ជាតិដែលគេមាន នៅពេលដែលចូលទៅក្នុងបុរាណភាព ទឹកដីនៃរដ្ឋជាម្ចាស់ផ្ទះ សិទ្ធិនៃការស្នាក់នៅជាអចិន្ត្រៃយ៍ ត្រូវបានធានាសុវត្ថិភាពនៃការវិលត្រឡប់មកវិញរបស់ជននោះ ហើយនិងចំពោះទម្រង់ការច្បាប់ផ្សេងៗដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងអង្គហេតុពិតនៃជននោះ គឺពិតជាជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរ ហើយពេញចិត្តដោយធ្វើការវិលត្រឡប់វិញ ។

៣-សេចក្តីស្នើសុំរបស់រដ្ឋដែលជាម្ចាស់ផ្ទះបានធ្វើសំណូមពរដល់រដ្ឋជាសមាជិកមួយទៀត និងមិនត្រូវធ្វើការពន្យារ ពេលអោយជ្រុលហួសហេតុ ឬក៏មិនសមហេតុផល បញ្ជាក់ថាជនដែលរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមានសញ្ជាតិរបស់ខ្លួន ឬក៏ មានសិទ្ធិស្នាក់នៅជាអចិន្ត្រៃយ៍ក្នុងបុរាណភាពទឹកដីរបស់ខ្លួន នៅមុនពេលដែលចូលមកក្នុងបុរាណភាពទឹកដីរបស់រដ្ឋជា ម្ចាស់ផ្ទះ ។

៤-ដើម្បីផ្តល់ភាពងាយស្រួលដល់ការវិលត្រឡប់របស់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្សខុសច្បាប់ ដែលពួកគេ គ្មានឯកសារត្រឹមត្រូវរដ្ឋជាសមាជិកដែលជនរងគ្រោះមានសញ្ជាតិខ្លួននោះគេមានសិទ្ធិស្នាក់នៅជាអចិន្ត្រៃយ៍នៅពេលដែល ចូលក្នុងដែនដីនៃការគ្រប់គ្រងរបស់រដ្ឋជាម្ចាស់ផ្ទះនិងយល់ព្រមចេញអោយប្រើប្រាស់ទៅតាមសំណូមពររបស់រដ្ឋជាម្ចាស់ផ្ទះ ដូចជាឯកសារទាំងឡាយ តាមសំណើរបស់រដ្ឋជាម្ចាស់ផ្ទះ ឬការផ្តល់សិទ្ធិផ្សេងទៀតដែលចាំបាច់អោយជននោះវិលត្រឡប់ ទៅកន្លែងដើមរបស់គេវិញ ។

៥-មាត្រានេះនឹងគ្មានអ្វីដែលធ្វើអោយប៉ះពាល់ដល់ការផ្តល់សិទ្ធិណាមួយចំពោះជនរងគ្រោះដោយអំពើនៃការជួញ ដូរមនុស្សតាមច្បាប់របស់ប្រទេសណាមួយនៃរដ្ឋដែលជាម្ចាស់ផ្ទះ ។

៦-មាត្រានេះមិនគ្មានអ្វីដែលធ្វើអោយប៉ះពាល់ដល់ការអនុវត្តន៍នៃកិច្ចព្រមព្រៀងណាមួយជាទ្វេភាគី ឬពហុភាគី ឬក៏ការចាត់ចែងដោយគ្រប់គ្រងទាំងមូល ឬផ្នែកខ្លះនៃការវិលត្រឡប់របស់ជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

III-ការការពារ កិច្ចសហប្រតិបត្តិការនិងវិធានការផ្សេងៗ

មាត្រា ៩

ការការពារជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរ

១-បណ្តារដ្ឋដែលជាសមាជិកត្រូវបង្កើតនូវកិច្ចការការពារជួញដូរមនុស្ស គោលនយោបាយ និងវិធានការផ្សេងៗ អោយបានទូលំទូលាយ ៖

a-ទប់ស្កាត់ ហើយនិងប្រយុទ្ធប្រឆាំងទៅនឹងការជួញដូរមនុស្ស និង

b-ការការពារជនរងគ្រោះដោយអំពើជួញដូរមនុស្ស ជាពិសេសស្ត្រី និងកុមារ ពីការធ្វើអោយគេរងគ្រោះ ឡើងវិញ ។

២-បណ្តារដ្ឋដែលជាសមាជិកត្រូវខិតខំខ្ពង់ខ្ពស់ ដើម្បីទទួលខុសត្រូវនូវបណ្តាវិធានការទាំងឡាយដូចជា ធ្វើការស្រាវជ្រាវព័ត៌មាន ហើយនិងយុទ្ធនាការផ្សព្វផ្សាយតាមរយៈកាតាគូអាកាសគ្រប់ទិសទីក្នុងសង្គមព្រមទាំងធ្វើការផ្តួចផ្តើម ផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចជាលើកដំបូង ដើម្បីទប់ស្កាត់ និងប្រយុទ្ធប្រឆាំងការជួញដូរមនុស្ស ។

៣-រាល់កម្មវិធីនយោបាយ និងបណ្តាវិធានការផ្សេងៗទៀត ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអនុលោមទៅតាម មាត្រានេះ អោយ បានសមស្របដោយរាប់បញ្ចូលទាំងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាមួយអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល ឬក៏អង្គការ ដទៃទៀតដែលពាក់ព័ន្ធព្រមទាំងសមាសភាពសង្គមស៊ីវិលផ្សេងៗទៀត ។

៤-បណ្តារដ្ឋដែលជាសមាជិកត្រូវចាត់ ឬពង្រឹងនូវបណ្តាវិធានការដោយរាប់បញ្ចូលទាំងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការ ទ្វេភាគី ឬពហុភាគី ដើម្បីជួយសម្រួលដល់កត្តាដែលធ្វើអោយមនុស្ស ជាពិសេសស្ត្រី និងកុមារដែលងាយរងនូវឈឺចាប់ ដោយអំពើជួញដូរ ដូចជាកាតព្វកិច្ច ការមិនទាន់មានភាពរីកចម្រើនពេញលេញ និងគ្មាននូវឱកាសស្មើភាពគ្នា ។

៥-បណ្តារដ្ឋដែលជាសមាជិកត្រូវអនុម័ត និងពង្រឹងនីតិបញ្ញត្តិ ឬបណ្តាវិធានការផ្សេងៗ ដូចជាវិធានការលើការ អប់រំសង្គម ឬក៏ផ្នែកវប្បធម៌ដោយរាប់បញ្ចូលទាំងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការទ្វេភាគី ឬពហុភាគី ដើម្បីរារាំងព័ត៌មានដែល ជម្រុញអោយមានការទាញយកផលប្រយោជន៍ពីមនុស្សជាច្រើនទម្រង់ ជាពិសេសស្ត្រី និងកុមារដែលទាំងមុខគេក្នុងអំពើ ជួញដូរ ។

មាត្រា ១០

ការផ្លាស់ប្តូរជាតិមាន និងការបណ្តុះបណ្តាល

១-ការអនុវត្តន៍ច្បាប់ផ្នែកអន្តោប្រវេសន៍ ឬអាជ្ញាធរដទៃទៀតដែលពាក់ព័ន្ធនៃបណ្តារដ្ឋជាសមាជិក ចាំបាច់ត្រូវធ្វើ កិច្ចសហប្រតិបត្តិការអោយបានសមស្របជាមួយអាជ្ញាធរផ្សេងទៀត តាមការផ្លាស់ប្តូរព័ត៌មានដោយអនុលោមទៅតាម ច្បាប់ប្រទេសរបស់គេ ដើម្បីអោយពួកគេធ្វើការសម្រេចចិត្ត ៖

a-ប្រសិនបើបុគ្គលម្នាក់ធ្វើការឆ្លងកាត់ ឬមានបំណងឆ្លងកាត់ព្រំដែនអន្តរជាតិដោយប្រើប្រាស់ឯកសារធ្វើ ដំណើរដែលជាមូលដ្ឋានរបស់អ្នកដទៃ ឬក៏គ្មានឯកសារធ្វើដំណើរ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តនូវបទឧក្រិដ្ឋ ឬជនរងគ្រោះដោយ អំពើជួញដូរមនុស្សច្បាប់ ។

b-រាល់ប្រភេទនៃឯកសារធ្វើដំណើរដែលបុគ្គលម្នាក់ៗបានប្រើប្រាស់ ឬមានបំណងនឹងប្រើប្រាស់ដើម្បីឆ្លងកាត់ ព្រំដែនអន្តរជាតិ ក្នុងគោលបំណងជួញដូរមនុស្សខុសច្បាប់ និង

c- រាល់មធ្យោបាយ និងវិធីដែលបានប្រើប្រាស់ដោយក្រុមអនុក្រឹត្យដែលបានចាត់តាំងឡើង ក្នុងគោលបំណង ជួញដូរមនុស្ស ដោយរួមមានទាំងការប្រើសេវាសមាជិកកម្ម ការដឹកជញ្ជូនជនរងគ្រោះតាមផ្លូវ ព្រមទាំងទាក់ទិន ទៅនឹងក្រុមមនុស្សដែលពាក់ព័ន្ធ ក្នុងករណីជួញដូរមនុស្ស ត្រូវបានវិធានការទៅតាមលទ្ធភាព ដើម្បីស្រាវជ្រាវ រកជនទាំងនោះ ។

២- បណ្តារដ្ឋដែលជាសមាជិកត្រូវផ្តល់អោយ ឬក៏ពង្រីកការបណ្តុះបណ្តាលសម្រាប់អនុវត្តច្បាប់ផ្នែកអន្តរជាតិ លើសន្ធិ និងបណ្តាមន្ត្រីដែលពាក់ព័ន្ធនៃទៀតក្នុងកិច្ចការពារទូទៅអំពីជួញដូរមនុស្សខុសច្បាប់ ។ វត្តមានបណ្តុះបណ្តាលនិងត្រូវផ្តោតទៅ លើរបៀបនៃការប្រើប្រាស់ក្នុងកិច្ចការពារទូទៅអំពីជួញដូរមនុស្ស កាត់ទោសចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលជួញដូរមនុស្ស ហើយនិងការការពារសិទ្ធិរបស់ជនរងគ្រោះរួមមានទាំងកិច្ចការពារជនរងគ្រោះពីអ្នកជួញដូរមនុស្សខុសច្បាប់ ។ វត្តមានបណ្តុះ- បណ្តាលក៏នឹងមានការចាំបាច់ទទួលខុសត្រូវផងដែរ ដោយពិចារណាទៅលើសិទ្ធិមនុស្ស ហើយនិងកុមារ ចក្ខុវិស័យស្រាវជ្រាវ ផ្លូវភេទ ហើយនិងជម្រុញអោយមានកិច្ចសហប្រតិបត្តិការជាមួយអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល និងអង្គការដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹង សង្គមស៊ីវិលដទៃទៀត ។

៣- រដ្ឋមួយដែលជាសមាជិកទទួលបាននូវព័ត៌មាន និងត្រូវធ្វើទៅតាមសេចក្តីស្នើសុំដោយរដ្ឋមួយដែលជាសមាជិក ដែលបានបញ្ជូនព័ត៌មានទៅតាមទីកន្លែងជាក់លាក់ស្តីពីការប្រើប្រាស់របស់ខ្លួន ។

មាត្រា ១១
វិធានការអន្តរជាតិ

១- ដោយមិនប្រកាន់ពូជសាសន៍ក្នុងការប្តេជ្ញាចិត្តជាអន្តរជាតិ ក្នុងទំនាក់ទំនងចលនាសេរីភាពមនុស្សរដ្ឋជាសមាជិកនឹងត្រូវពង្រឹងអោយអស់លទ្ធភាពដូចជា ករណីត្រួតពិនិត្យព្រំដែនដែលអាចនឹងមានការចាំបាច់ ដើម្បីការពារ និងរក អោយឃើញអំពីជួញដូរមនុស្សខុសច្បាប់ ។

២- បណ្តារដ្ឋជាសមាជិកនីមួយៗ នឹងត្រូវអនុម័តច្បាប់ ឬវិធានការនៃប្រសើរដើម្បីការពារអោយអស់លទ្ធភាព មធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនដោយអាជីពពាណិជ្ជកម្ម ការប្រើប្រាស់នៅក្នុងបេសកកម្មនៃបទល្មើសដែលបង្កើតឡើងអនុលោមទៅ តាមមាត្រាទី ៥ នៃពិធីសារនេះ ។

៣- គ្រប់ទីកន្លែងដែលសមស្រប និងគ្មានការប្រកាន់ពូជសាសន៍ដែលអនុវត្តបានទៅតាមអនុសញ្ញាអន្តរជាតិ វិធាន ការទាំងនេះរួមមាន ការបង្កើតនូវកាតព្វកិច្ច នៃអាជីពពាណិជ្ជកម្ម ក្នុងនោះមានក្រុមហ៊ុនដឹកជញ្ជូនផ្សេងៗ ឬម្ចាស់ ក្រុមហ៊ុន ឬជាអ្នកអនុវត្តនូវមធ្យោបាយនៃការដឹកជញ្ជូននានា រកអោយឃើញប្រាកដជាអ្នកធ្វើដំណើរទាំងនោះ តម្រូវ អោយមានឯកសារផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងការចូលទៅរដ្ឋជាម្ចាស់ផ្ទះ ។

៤- បណ្តារដ្ឋជាសមាជិកនីមួយៗត្រូវអនុវត្តវិធានការចាំបាច់អនុលោមទៅតាមច្បាប់ក្នុងស្រុករបស់ខ្លួន ដើម្បីផ្តល់ ការដាក់ទណ្ឌកម្មសេដ្ឋកិច្ច ក្នុងករណីមានការរំលោភលើកាតព្វកិច្ចដែលបានចែងក្នុងវគ្គ ៣ នៃមាត្រានេះ ។

៥- បណ្តារដ្ឋជាសមាជិកត្រូវធ្វើការពិចារណា អនុវត្តនូវវិធានការដែលបានអនុញ្ញាត យោងទៅតាមច្បាប់របស់ខ្លួន ការបដិសេធមិនអោយចូល ឬការលុបចោលទិដ្ឋភាពរបស់អ្នកស្នើសុំ ក្នុងបេសកកម្មនៃបទល្មើសដែលបង្កើតឡើងយោង តាមពិធីសារនេះ ។

៦- យោងតាមមាត្រាទី ៧ នៃអនុសញ្ញានេះដោយមិនប្រកាន់ពូជសាសន៍ រដ្ឋជាសមាជិកនីមួយៗ នឹងត្រូវពិចារណា ក្នុងការពង្រឹងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរវាងភ្នាក់ងារត្រួតពិនិត្យព្រំដែន នៅក្នុងនោះដោយមានការបង្កើត និងរក្សានូវទំនាក់ ទំនងផ្ទាល់ ។

មាត្រា ១២
ការត្រួតពិនិត្យឯកសារ និងសន្តិសុខ

បណ្តារដ្ឋជាសមាជិកនីមួយៗ ត្រូវអនុវត្តវិធានការទាំងនេះក្នុងករណីចាំបាច់ជាមួយមធ្យោបាយដែលមាន

a- ត្រូវបញ្ជាក់អោយច្បាស់នូវឯកសារធ្វើដំណើរ ឬអត្តសញ្ញាណដែលចេញដោយមានគុណភាពដែលគេ
មិនងាយ បង្ខំក្នុងការប្រើប្រាស់ និងមិនអាចធ្វើក្លែងក្លាយ ឬកែប្រែអោយខុសច្បាប់ ផុតចម្លង ឬចេញ និង

b- ធានានូវបុរាណភាព និងសុវត្ថិភាពនៃការចេញអោយប្រើនូវឯកសារធ្វើដំណើរ ឬអត្តសញ្ញាណ ឬក្នុង
នាមរដ្ឋជាសមាជិក និងការទប់ស្កាត់ភាពមិនស្របច្បាប់របស់គេ ការធានា និងការប្រើប្រាស់ ។

មាត្រា ១៣

ធម្មនុញ្ញភាព និងសុពលភាពនៃឯកសារ

តាមសំណូមពរនៃរដ្ឋជាសមាជិកមួយ និងរដ្ឋជាសមាជិកផ្សេងទៀត និងយោងទៅតាមច្បាប់នៅក្នុងរដ្ឋរបស់ខ្លួន
បញ្ជាក់ពេលវេលាអោយច្បាស់លាស់នៃធម្មនុញ្ញភាព និងសុពលភាពនៃឯកសារធ្វើដំណើរ ឬអត្តសញ្ញាណដែលបានចេញ ឬ
អះអាងអោយមានការប្រើប្រាស់នៅក្នុងនាមរបស់ខ្លួន និងបានសង្ស័យ ឬក៏កំពុងប្រើប្រាស់ក្នុងអំពើជួញដូរមនុស្ស ។

IV- អវសានបញ្ញត្តិ

មាត្រា ១៤

ខននូវរក្សាទុក (ឧកម្មិតត្រូវដឹងនិរតន៍)

១- គ្មានអ្វីក្នុងពិធីសារនេះដែលនាំអោយប៉ះពាល់ដល់សិទ្ធិ កាតព្វកិច្ច ការទទួលខុសត្រូវនៃបណ្តារដ្ឋ ឬបុគ្គល នៅ
ក្រោមច្បាប់អន្តរជាតិនេះ រួមមានច្បាប់មនុស្សធម៌អន្តរជាតិ និងច្បាប់សិទ្ធិមនុស្សអន្តរជាតិ ហើយជាពិសេសដែលអាច
អនុវត្តបាន ក្នុងអនុសញ្ញាឆ្នាំ ១៩៥១ និងពិធីសារឆ្នាំ ១៩៦៧ ដែលទាក់ទងទៅនឹងឋានៈជាជនរៀនខ្លួន និងគោលការណ៍
ច្បាស់លាស់ដូចមានចែងក្នុងនោះ ។

២- វិធានការដែលបានរំលោភក្នុងពិធីសារនេះនឹងត្រូវបកស្រាយ និងស្នើសុំនៅក្នុងមធ្យោបាយមួយដែលមិន
រើសអើង ចំពោះមនុស្សដែលមានប្រវត្តិថាពួកគេជាជនរងគ្រោះនៃការជួញដូរមនុស្សខុសច្បាប់ ការបកស្រាយ និងការ
ស្នើសុំនៃវិធានការទាំងនោះ និងមានជាមួយគោលការណ៍នៃការទទួលស្គាល់ជាលក្ខណៈអន្តរជាតិមិនប្រកាន់ពូជសាសន៍ ។

មាត្រា ១៥

ជំននោះស្របតាមវិធាន

១- បណ្តារដ្ឋជាសមាជិកត្រូវខិតខំប្រឹងប្រែងក្នុងការដោះស្រាយវិវាទដែលទាក់ទងទៅនឹងការបកស្រាយ និងការ
ស្នើសុំតាមរយៈការចរចានៅក្នុងពិធីសារនេះ ។

២- រាល់វិវាទទាំងឡាយដែលកើតមានឡើងរវាងរដ្ឋជាសមាជិកដែលទាក់ទងទៅនឹងការបកស្រាយ និងការស្នើសុំ
នៃពិធីសារនេះដែលមិនអាចដោះស្រាយបានតាមរយៈការចរចានៅក្នុងពេលវេលាដ៏សមហេតុផលមួយ
តាមរយៈនៃការស្នើសុំនៃរដ្ឋមួយ ឬបណ្តារដ្ឋទាំងនោះត្រូវបានដាក់ស្នើទៅអាជ្ញាកណ្តាលប្រសិនបើរយៈពេល ៦ ខែ បន្ទាប់ពី
ថ្ងៃដែលបានដាក់សំណើទៅអាជ្ញាកណ្តាល បណ្តារដ្ឋជាសមាជិកទាំងនោះដែលមិនអាចនឹងយល់ព្រមតាមការចាត់ចែងរបស់
អាជ្ញាកណ្តាលនោះ រដ្ឋណាមួយក្នុងចំណោមនេះអាចដាក់វិវាទនោះទៅតុលាការយុត្តិធម៌អន្តរជាតិ ដោយស្នើសុំអនុលោម
តាមលក្ខណៈច្បាប់របស់តុលាការនោះ ។

៣- រដ្ឋជាសមាជិកនីមួយៗអាចនៅពេលដែលចុះហត្ថលេខាដល់សច្ចាប័ន ការទទួល ឬការស្នើសុំ ឬដែលបាន
កំណត់ក្នុងពិធីសារនេះ ប្រកាសថាមិនអាចធ្វើការពិចារណាដោយខ្លួនឯងដែលមាននៅក្នុងវគ្គ ២ នៃមាត្រានេះ ហើយបណ្តា
រដ្ឋជាសមាជិកដទៃទៀត និងមិនអាចយោងតាមវគ្គ ២ នៃមាត្រានេះដោយមានការគោរពទៅរដ្ឋជាសមាជិកមួយផ្សេង
ទៀតដែលបានធ្វើតាមការកំណត់លក្ខខណ្ឌទាំងនេះ ។

៤- រដ្ឋជាសមាជិកណាមួយដែលបានធ្វើការកំណត់លក្ខខណ្ឌ ដែលយោងតាមវគ្គ ៣ នៃមាត្រានេះ នឹងអាចដកទុក
ការកំណត់លក្ខខណ្ឌនេះពេលណាក៏បានដោយធ្វើការបញ្ជាក់ទៅអគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិ ។

មាត្រា ១៦

ការចុះហត្ថលេខា ការផ្តល់សច្ចាប័ន ការយល់ព្រមសេចក្តីស្នើសុំ និងការទទួលបន្ទុក

១-ពិធីសារនេះនឹងបើកចំហទៅដល់បណ្តារដ្ឋទាំងអស់សម្រាប់ការចុះហត្ថលេខាពីថ្ងៃទី ១២-១៥ ខែ ១២ ឆ្នាំ ២០០០ នៅទីក្រុង ប៉ារីស ប្រទេសអ៊ីតាលី ហើយបន្ទាប់មកនៅទីស្នាក់ការអង្គការសហប្រជាជាតិនៅទីក្រុង ញូយក ហ្គេតផល់ថ្ងៃទី ១២ ខែ ១២ ឆ្នាំ ២០០២ ។

២-នៅក្នុងពិធីសារនេះនឹងបើកចំហផងដែរចំពោះការចុះហត្ថលេខាដោយ អង្គការសមាហរណកម្មសេដ្ឋកិច្ចតំបន់ អោយតែយ៉ាងហោចណាស់រដ្ឋជាសមាជិកមួយនៃអង្គការនេះបានចុះហត្ថលេខាលើពិធីសារនេះដោយយោងទៅតាមវគ្គ ១ នៃមាត្រានេះ ។

៣-ពិធីសារនេះនឹងមានកម្មវត្ថុក្នុងការធ្វើសច្ចាប័ន ការយល់ព្រម និងការទទួលយកវិធានការនៃការធ្វើសច្ចាប័ន ការទទួលយក ឬការយល់ព្រមនិងដាក់ខ្លួនទៅអង្គការសហប្រជាជាតិ អង្គការសមាហរណកម្មសេដ្ឋកិច្ច តំបន់ ត្រូវបានការពារនៃការធ្វើសច្ចាប័នរបស់ខ្លួន ការទទួលយក ឬការយល់ព្រមយ៉ាងហោចណាស់សមាជិកនៃរដ្ឋមួយ របស់ខ្លួនត្រូវបានធ្វើដូច្នេះដែរ ។ ក្នុងវិធានការនៃការធ្វើសច្ចាប័ននេះ ការទទួលយក ឬការយល់ព្រមអង្គការនោះនឹងត្រូវ ប្រកាសពីការខិតខំប្រឹងប្រែង តាមសមត្ថភាពរបស់ខ្លួនដោយមានការគោរពរាល់បែបបទដែលគ្របដណ្តប់ ក្នុងពិធីសារនេះ អង្គការនោះនឹងត្រូវជម្រាបជូនដំដែរ ដល់អ្នកទទួលបន្ទុកនៃការពាក់ព័ន្ធទូទៅ ការបញ្ជាក់អះអាងនៃសមត្ថភាពខិតខំប្រឹង ប្រែងរបស់ខ្លួន ។

៤-ពិធីសារនេះនឹងបើកចំហក្នុងការទទួលយកដោយរដ្ឋណាមួយ ឬដោយអង្គការសមាហរណកម្មសេដ្ឋកិច្ចតំបន់ ណាមួយ ក្នុងនោះយ៉ាងហោចណាស់ រដ្ឋជាសមាជិកមួយ ដែលជាភាគីនៃពិធីសារនេះ ត្រូវបានការពារនៃការទទួលយក ត្រូវបានដាក់ទៅអង្គការសហប្រជាជាតិ នៅពេលដែលមានការទទួលយកព្រមរបស់ខ្លួន អង្គការសមាហរណកម្មសេដ្ឋកិច្ចតំបន់មួយ ត្រូវប្រកាសពីសមត្ថភាពរបស់ខ្លួន ដោយគោរពទៅលើបែបបទដែលគ្របដណ្តប់ពិធីសារនេះ ។ អង្គការនោះនឹងត្រូវជម្រាបជូនដំដែរទៅអ្នកកាន់ឯកសារ ពាក់ព័ន្ធការបញ្ជាក់អះអាងណាមួយតែតាមសមត្ថភាពរបស់ខ្លួន

មាត្រា ១៧

ការចូលជាធរមាន

១-ពិធីសារនេះនឹងចូលជាធរមានក្នុងរយៈពេល ៩០ ថ្ងៃ បន្ទាប់ពីដាក់អោយធ្វើសច្ចាប័ន រយៈពេល ៤០ ថ្ងៃ ការ ទទួលយក ឬការយល់ព្រម ឬការស្នើសុំ លើកលែងតែថា វាមិនអាចចូលជាធរមាន មុនការចូលជាធរមាននៃអនុសញ្ញានេះ ក្នុងគោលបំណងនៃវគ្គនេះ រាល់វិធានការដែលបានដាក់ដោយអង្គការសមាហរណកម្មសេដ្ឋកិច្ចតំបន់មួយ និងមិនអាចទុកជា លក្ខណៈនៃការដាក់វិធានការបន្ថែមទាំងនោះដោយរដ្ឋជាសមាជិកនៃអង្គការនោះ ។

២-ចំពោះបណ្តារដ្ឋនីមួយៗ ឬអង្គការសមាហរណកម្មសេដ្ឋកិច្ចតំបន់មួយ ការធ្វើសច្ចាប័ន ការទទួល ឬការស្នើសុំ ឬការទទួលយកព្រមនៃពិធីសារនេះ បន្ទាប់ពីចាត់វិធានការរយៈពេល ៤០ ថ្ងៃនៃសកម្មភាពនេះ ។ ពិធីសារនេះនឹងចូលជា ធរមានរយៈពេល ៣០ ថ្ងៃ បន្ទាប់ពីថ្ងៃដែលបានដាក់ដោយរដ្ឋ ឬអង្គការនោះ ដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងវិធានការ ឬនៅថ្ងៃដែល ពិធីសារនេះចូលជាធរមានដែលភ្ជាប់ទៅនឹងវគ្គ ១ នៃពិធីសារនេះ ឬក្រោយពីនេះ ។

មាត្រា ១៨

ការធ្វើវិសោធនកម្ម

១-បន្ទាប់ពីដុតកំណត់រយៈពេល ៥ ឆ្នាំ ចាប់តាំងពីថ្ងៃចូលជាធរមាននៃពិធីសារនេះ រដ្ឋជាសមាជិកមួយនៃពិធីសារ នេះអាចស្នើធ្វើវិសោធនកម្ម និងត្រូវដាក់ទៅអង្គការសហប្រជាជាតិ ដែលនឹងមាននៅលើទំនាក់ទំនងនៃការ ស្នើសុំធ្វើវិសោធនកម្ម ទៅបណ្តារដ្ឋដែលជាសមាជិក និងនៅសន្និបាតនៃភាគីទាំងអស់ចំពោះអនុសញ្ញាក្នុងគោលបំណងធ្វើ ការពិចារណា និងការសម្រេចចិត្តស្តីពីលំហើរនោះ ។ រដ្ឋជាសមាជិកនៃពិធីសារនេះនឹងធ្វើការបង្កើននៅសន្និសីទ នៃ បណ្តាភាគីទាំងអស់ ត្រូវខិតខំប្រឹងប្រែងគ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីសម្រេចនូវការព្រមព្រៀងនៃការធ្វើវិសោធនកម្មនីមួយៗ ។ ប្រសិនបើវាលក្ខណៈខិតខំប្រឹងប្រែងក្នុងការព្រមព្រៀងមិនត្រូវបានពិភាក្សា ហើយមិនអាចឈានទៅដល់ការព្រមព្រៀង ការ ធ្វើវិសោធនកម្ម ត្រូវប្រើប្រាស់ដោយចុងក្រោយបំផុត តម្រូវអោយមានការអនុម័តរបស់ខ្លួនក្នុងសម្លេងភ្នំ ២/៣ នៃ

បណ្តារដ្ឋជាសមាជិកក្នុងពិធីសារនេះបង្ហាញអោយឃើញ ហើយនិងធ្វើការបោះឆ្នោត នៅក្នុងការធ្វើសន្និសីទនៃភាគី ទាំងអស់ ។

២-អង្គការសមាហរណកម្មសេដ្ឋកិច្ចក្នុងតំបន់ ក្នុងបញ្ហាដែលស្ថិតនៅលើសមត្ថកិច្ចរបស់គេ នឹងត្រូវអនុវត្តនូវសិទ្ធិក្នុង ការបោះឆ្នោតទៅតាមមាត្រានេះជាមួយនឹងចំនួននៃការបោះឆ្នោតស្មើទៅនឹងចំនួននៃរដ្ឋសមាជិករបស់គេ ដែលស្ថិតនៅក្នុង ភាគីនៃពិធីសារនេះ អង្គការទាំងនេះនឹងមិនអាចអនុវត្តនូវសិទ្ធិបោះឆ្នោតរបស់គេ ប្រសិនបើរដ្ឋជាសមាជិករបស់គេអនុវត្ត ផ្ទុយ ។

៣-ការធ្វើវិសោធនកម្មមួយត្រូវបានអនុម័តយោងទៅតាមវគ្គ ១ នៃមាត្រានេះ ក្នុងកម្មវត្ថុធ្វើសច្ចាប័ន ការយល់- ព្រមទទួល ការស្នើសុំដោយបណ្តារដ្ឋជាសមាជិក ។

៤-ការធ្វើវិសោធនកម្មមួយត្រូវបានអនុម័តយោងទៅតាមវគ្គ ១ នៃមាត្រានេះ នឹងចូលជាធរមានក្នុងការគោរព រដ្ឋជាសមាជិកមួយ រយៈពេល ៩០ ថ្ងៃ ដែលបានដាក់ពាក្យទៅអគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិ នៃការសុំធ្វើសច្ចាប័ន ការព្រមទទួលយក ឬការស្នើសុំនៃការធ្វើវិសោធនកម្មនេះ ។

៥-នៅពេលដែលការស្នើសុំធ្វើវិសោធនកម្មចូលជាធរមាន វានឹងត្រូវភ្ជាប់ជាមួយបណ្តារដ្ឋជាសមាជិកទាំងនោះ ដែលបានបង្ហាញការយល់ព្រមរបស់គេ ដែលភ្ជាប់ទៅនឹងច្បាប់នេះ ។ បណ្តារដ្ឋជាសមាជិកដទៃទៀតនឹងត្រូវជាប់នូវបទ បញ្ញត្តិពិធីសារនេះ មុននឹងធ្វើវិសោធនកម្មផ្សេងៗដែលគេបានធ្វើសច្ចាប័ន បានទទួល ឬបានស្នើសុំ ។

មាត្រា ១៩

ការប្រកាសបដិសេធ

១-រដ្ឋជាសមាជិកមួយអាចប្រកាសបដិសេធនូវពិធីសារនេះ ដោយសរសេរបញ្ជាក់អះអាងទៅអគ្គលេខាធិការ អង្គការសហប្រជាជាតិ ការប្រកាសបដិសេធទាំងនេះនឹងមានប្រសិទ្ធិភាពរយៈពេល ១ ឆ្នាំ ក្រោយពីថ្ងៃទទួល និងធ្វើការបញ្ជាក់ប្រាប់អោយដឹងដោយអគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិ ។

២-អង្គការសមាហរណកម្មសេដ្ឋកិច្ចតំបន់ នឹងលែងជាភាគីនៃពិធីសារនេះ នៅពេលដែលរដ្ឋជាសមាជិករបស់ខ្លួន បានធ្វើការប្រកាសបដិសេធ ។

មាត្រា ២០

អ្នកទទួលបញ្ញត្តិ និងការប្តឹងប្រឆាំងភាសា

១-អគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិ គឺជាអ្នកផ្ដើមអោយមានអ្នកកាន់បញ្ជីនៃពិធីសារនេះ
២-ច្បាប់ដើមនៃពិធីសារនេះ នៅក្នុងនោះមានភាសា អារ៉ាប់ ចិន អង់គ្លេស បារាំង អេស្បាញ រុស្ស៊ី ។ អត្ថបទ ទាំងនោះមានគ្រឹះស្ថានទៅនឹងច្បាប់ដើម ដែលនឹងបានដាក់តំកល់ទុកនៅអគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិ ។ សាក្សី ទាំងអស់រុក្ខវត្ថុបុរាណលេខាធិការនៅខាងក្រោមដោយពេលវេលា ផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដ៏ត្រឹមត្រូវដោយរដ្ឋាភិបាលរបស់ខ្លួន ត្រូវបាន ចុះហត្ថលេខាលើពិធីសារនេះ ។